

חוק הגנת השכר, שנתקבל השבוע בקריאה ראשונה בכנסת, בא לתת גושפנקה ממלכתית למסע-שוד — שוד גלוי ומחוצץ, שוד לאור היום.

יש מננה משותף לחוק זה ולחוק המושבים, שנדון באותו יום. שניהם חוקים פיאוודאליים מובהקים, חוקים שריחם של ימי הביניים נורף מהם. חוק המושבים בא לתת לפיאודאל המפלגתי, במסחה של תנועת המושבים, שילטון לחיים ולמחת על חברה-מושב. כמו בימי הביניים, הופך עובד-האדמה לצמית. כמו בימי הביניים, כפוף עובד-האדמה לשיפוט הפיאודאל ולמשפט הפיאודאל. כמו בימי הביניים, אין הוא חופשי להיות את חייו כרצונו, לדגול באמונתו על-פי הכרעתו החופשית, להוריש פרי עמל-כפיו לבניו.

אכן, החוק מעניק לריבון המפלגתי את כל הזכויות שהיו שמורות לריבון הפיאודאלי בימי הביניים, זולת הלילה הראשון.*

★ ★ ★

חוק הגנת השכר! איזה שם אירוני, ציני, לחוק שכל תוכנו להפקיר את שכרו של העובד לחמס מפלגתי!

בימי הביניים היתה ידועה החופעה של האבירים-השודדים, הברונים-ההומסים. היו אלה פיאודאלים מקומיים, ששלטו על חבל-ארץ כלשהו, ושהטילו מס שרירותי על כל מי שנאלץ לעבור ולהעביר בו סחורה.

עתה באות המפלגות, בקנונייה משותפת, ומטילות מס דומה על חבריה-הסתדרויות.

הסתדרויות-העובדים — כולן, החל בהסתדרות הגדולה וכלה בהסתדרויות הקטנות — כפופות לריבונים מפלגתיים. ריבונים אלה זקוקים לכסף, כדי לפתח, לטפח ולנפח מנגנונים שתלטינים. הם זקוקים לכסף כדי לממן מערכות-בחירות כוזבות, כדי לשחר את הבוחר ולקנות את קולו בטוילי-חניג, ובהסתת-חניגם לקלפי, ובהמולת-תעמולה חסרת-תוכן אך אדירת-רעש.

מניין יקחו הריבונים את הכסף? אילו רצו האזרחים להיות חברים במפלגות פיאודאליות אלה, לא היה צורך בחוק חמס-המפלגות. כי אז היו האזרחים מצטרפים למפלגות מרצונם החופשי, ומשלמים להם מסי-חבר מרצונם החופשי.

והי כל החוק הזה בא כדי להכריח את האזרחים לעשות דבר שאין הם מוכנים לעשותו מרצון חופשי!

★ ★ ★

אני אומר: להכריח. זה עיקרו של החוק.

להלכה יכול, כמובן, עובד להודיע למעביד כי אינו מסכים לניכוי. בדאי שהוא יכול. אין שום סיבה שתמנע זאת ממנו — חוץ מהפחד פן יפסיד מחר את מקום עבודתו, וכי ההסתדרות כולה, על מנגנונה המפלגתי האדיר, תקום נגדו.

מי יהיה גיבור כזה? מי יפקיר את פרנסתו וילדיו למען מחוזה דמוקרטית כזאת?

לא, העובדים ישתקו. הבוסים המפלגתיים יודעים זאת. אין הם פוחדים ממיכתב-סירוב. כמה אקדמאים, כמה עובדים בלתי-תלויים, כמה אנשים אמיצים או חזקים יסרבו לשלם, ויזוהו את עצמם במיכתב-סירוב.

כל האחרים, כל מאות האלפים, יחרקו שיניים — וישלמו. לא תהיה להם ברירה.

★ ★ ★

החוק הזה אינו מעמיד אפילו פנים של רצון-חופשי. אין הוא דורש מהעובד שיצהיר

אבירי החתום

בפירוש על הסכמתו לניכוי חמס-המפלגתי, כמו שהחוק המקורי להגנת-השכר קובע לגבי ניכוי מס-ההסתדרות.

המס החדש ינוכה אוטומטית — אלא אם העובד עצמו, ביוזמתו שלו, יודיע מצידו שאינו מסכים לניכוי.

בכוח-הכפייה של המנגנונים והחוק, מכריחים את העובד להפריש מפרי עמלו כדי לפרנס ביוזק-רמיה מפלגתית טפילית, אחרי שכבר הוכרח לפרנס ביוזק-רמיה הסתדרותית, שגם היא טפילה במידה רבה מאד.

כך מחתרת המפלגה על העמדת-הפנים של אירגון וולונטארי, אירגון הבנוי על רצון חופשי. מפלגות המימסד הקיים כבר חדלו מזמן מלהיות אירגונים וולונטאריים, אם בכלל אי-פעם היו כאלה. עתה, בכוח חוק זה, נקבע רשמית כי הם אירגוני-כפייה.

לא המפלגה שיוכת עוד לאזרח, המשלם לה מסי-חבר כרצונו, כפי שדורש האיריאל של דמוקרטיה השתתפותית, אלא האזרח הוא השייך למפלגה, המטילה עליו מסי-חובה.

ושבו, ההקבלה מוזקרת לעין: בימי הביניים לא היה המישטר שייך לפרט, אלא הפרט הוא שהיה שייך למישטר, לפיאודאלים.

ואותם פיאודאלים — כולם היו מעור אחד. בוודאי, הם רבו ביניהם, הם לחמו איש ברעהו. אך ברגע שהעז משהו להתקומם נגד מישטרם — הם התאחדו כאיש אחד כדי להגן על זכויות-היתר של מעמדם. דפי ההיסטוריה מלאים בליגות של נסיכים ודוכסים, רוונים ואבירים.

וגם בכך דומה המצב אצלנו למצב של אז. החוק המובא לנו, מקורו בקנונייה משותפת

* זכותו של הפיאודאל לבעול את בנות הצמיתים בליל נשואיהן.

של כל המפלגות הפיאודאליות גם יחד. ההבדלים המהותיים ביניהן נעלמו מזמן. החיכוחים הרעיוניים ביניהן לא באים אלא לאחו עיני תמימים.

כמו בימי הביניים, המאבק היחירי בין הפיאודאלים הוא המאבק על חלוקת-השלל.

מאבק זה יימשך, מן הסתם, אבל בינתיים התאחדו כל המפלגות כדי להגדיל את השלל, כדי לשלוח יד חוקית ארוכה לתוך כיסו של האזרח חסר-המגן. זוהי משמעותו היחידה של חוק זה.

אנחנו רוצים במפלגות — מפלגות חופשיות, מפלגות הנאבקות על רעיונות. אולם מנגנונים פיאודאליים, מנגנונים של חמס — להם אין מקום במדינה חופשית.

וגם עובדה זו חשוב לזכרה: שלל זה לא יבוא במקום שלל אחר. גם להבא לא יהיה שום פיקוח על ספרי-החשבונות של המפלגות.

גם להבא יפעילו המפלגות את כל אמצעי-הסחיטה נגד מיפעלים וחברות, החל בשיחות-טלפון של שרים ערב הבחירות וכלה בביקורים של חברי-כנסת מרכזיים בעלי-השפעה בוועדות.

גם להבא תהיינה פרשות בנוסח תל-גיבורים וסומרפין ודן, גביית קומיסיונים מפלגתיים על מיכרום ממלכתיים, תשלום דמי לאי-חרף ותורמות של מנופולים שונים למפלגות על-חשבון הצרכן.

★ ★ ★

לכן חייב הציבור להכריז מלחמה על קנונייה זו. אנו קוראים לאזרחים להתקומם נגדה. אנו קוראים למאות אלפי חברי ההסתדרות ריאות — כל ההסתדרויות! — לשים לאל את המזימה החצופה, עלי ידי חתימת הצהרות קולקטיביות המוניות לאית-שלום חמס-המפלגות.